

Sygn. akt XXV C 966/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2015r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXV Cywilny

w składzie: Przewodniczący SSO Renata Latosińska

Protokolant sekretarz sądowy Agnieszka Kurylak

Po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2015r. w W a r s z a w i e

na rozprawie

sprawy z powództwa A. C.

przeciwko Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu dla (...) Ż. w W.

o zapłatę

1.Powództwo oddala,

2.zasądza od A. C. na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa 7200 złotych / siedem tysięcy dwieście z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XXV 966/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 lipca 2014 r. powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla (...) kwoty 306.539,73 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 lipca 2013 r. tytułem odszkodowania za wydanie przez powyższy Sąd wyroku z dnia 21 października 2009 r. w sprawie o sygn. akt VII U 114/09 oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych (pozew k. 2 i nast.).

W uzasadnieniu wskazał, iż powyższy wyrok jest niezgodny z przepisami prawa albowiem - został wydany w składzie niezgodnym z przepisami co stanowi naruszenie art. 379 pkt 4 k.p.c.. Wskazał również, iż wyrok ten stał się przeszkodą w ustaleniu, że A. C. uległ wypadkowi przy pracy w dniu 30 listopada 2001 r., gdyż sądy w kolejnych postępowaniach odmawiały postępowania w tym kierunku, podnosząc, że postępowanie takie jest niedopuszczalne, skoro w tym zakresie zapadł już wymieniony wyrok Sadu Rejonowego dla (...) – Ż..

W odpowiedzi na pozew z dnia 17 listopada 2014 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez stado fisci kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, według norm przepisanych (odpowiedz na pozew k.147).

Na rozprawie w dniu 16 czerwca 2015 r. powód rozszerzył podstawę powództwa w ten sposób że zarzutem wyroku sądowego niezgodnego z prawem obejmują nie tylko wyrok Sądu Rejonowego dla (...) – (...) z dnia 21 października 2009 r., sygn.. akt VII U 114/09, ale również: wyrok Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 13 czerwca 2011 r., sygn.. akt VI U 1093/10, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 października 2012 r., III AUa 1075/11 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2013 r., sygn.. akt I UK 33/13. Wskazał, iż niezgodność z prawem wymienionych wyroków jest oczywista gdyż polega na przyjęciu za podstawę rozstrzygnięcia przepisów art. 365 § 1 i art. 366 k.p.c., mimo ich

niezgodności z postanowieniami art. 45 ust 1 w związku z art. 178 ust 1 i art. 31 ust 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto powód wniósł aby tutaj Sąd przedstawił Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne, czy przepisy art. 365 § 1 i art. 366 k.p.c. są zgodne z postanowieniami art. 45 ust 1 w związku z art. 178 ust. 1 i art. 31 ust. 3 Konstytucji. (protokół k. 183).

Pełnomocnik pozwanego wniósł o pominięcie twierdzeń powoda i oddalenie wniosku o zwrócenie się do trybunału Konstytucyjnego albowiem powód nie wykazał jakiegokolwiek niezgodności orzeczenia sądowego z prawdą (protokół k. 184).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 10 października 2002 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał powodowi świadczenie rehabilitacyjne na okres od dnia 31 sierpnia 2002 r. do dnia 28 grudnia 2002 r. Powód odwołał się od tej decyzji wnosząc o ponowne rozpatrzenie wysokości przyznanego mu świadczenia rehabilitacyjnego. W toku postępowania sprecyzował, iż wniósł o przyznanie świadczenia o wysokości 100 % podstawy wymiaru, ponieważ niezdolność do pracy była spowodowana wypadkiem przy pracy z dnia 30 listopada 2001 r. W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowisko zajęte w zaskarżonej decyzji i kwestionując istnienie wypadku przy pracy, jakiemu uległ ubezpieczony. Z tych samych względów kolejną decyzją z dnia 6 lutego 2003 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 30 listopada 2001 r. W szczególności organ rentowy wskazał, iż powodem decyzji odmownej jest nie uznanie przez pracodawcę w protokole przypadkowym zdarzenia z dnia 30 listopada 2001 r. za wypadek przy pracy. W piśmie z dnia 7 marca 2003 r. ubezpieczony odwołał się od tej decyzji, jednocześnie kwestionując inną decyzję wydaną w jego sprawie z dnia 6 lutego 2003 r. W odpowiedzi na odwołanie z dnia 18 listopada 2002 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie również tego odwołania, podtrzymując stanowisko zajęte w zaskarżonej decyzji i nadal kwestionując istnienie wypadku przy pracy, jakiemu uległ ubezpieczony. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd Rejonowy dla (...) P. VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydał dnia 15 września 2004 r. wyrok częściowy, którym oddalił odwołanie od decyzji z dnia 10 października 2002 r., przyjmując, że ubezpieczony nie uległ wypadkowi w dniu 30 listopada 2001 r.

Od powyższego orzeczenia ubezpieczony wywiódł apelację w dniu 7 października 2004 r. wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, kwestionując przede wszystkim nie uznanie przez Sąd wypadku przy pracy z dnia 30 listopada 2001 r.

Wyrokiem z dnia 31 maja 2005 r. Sąd oddalił odwołanie od decyzji z dnia 6 marca 2003 r. Również od powyższego orzeczenia powód wywiódł apelację kwestionując przede wszystkim nie uznanie przez sąd wypadku przy pracy i wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu obu apelacji wniesionych przez powoda Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 7 listopada 2006 r. uchylił oba wydane w sprawie wyroki i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla (...) Ż. VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy powód sprecyzował przedmiot odwołania, wskazując, iż ubezpieczony żąda zmiany decyzji z dnia 10 października 2002 r. poprzez stwierdzenie, że wysokość świadczenia rehabilitacyjnego należnego powodowi za okres od dnia 31 sierpnia 2002 r. do dnia 28 grudnia 2002 r. wynosi 100 % podstawy wymiaru zasiłku chorobowego (a nie jak wskazał organ rentowy 75 % tej podstawy), a także zmiany decyzji ZUS z dnia 7 lutego 2003 r. poprzez stwierdzenie, że odwołującemu przysługuje prawo do jednorazowego odszkodowania w związku z wypadkiem przy pracy.

Wyrokiem z dnia 9 stycznia 2009 r. w sprawie dotyczącej odwołania powoda od decyzji ZUS z dnia 10 października 2002 r. i 6 lutego 2003 r. o wysokość świadczenia rehabilitacyjnego i jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy oddalił odwołanie.

Od powyższego orzeczenia powód wywiódł apelację kwestionując przede wszystkim nieuznanie przez sąd wypadku przy pracy z dnia 30 listopada 2001 r. i wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku i poprzedzających go decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 22 czerwca 2009 r. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla (...) – (...) VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

Wyrokiem z dnia 21 października 2009 r. Sąd Rejonowy dla (...) Ż. w W. VII Wydział Pracy i (...) oddalił odwołanie powoda od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział W. z dnia 10 października 2002 r. nr Sz- (...) - (...) (odpis wyroku z uzasadnieniem k.11 i nast.).

Następnie wyrokiem z dnia 25 stycznia 2010 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych na skutek apelacji wniesionej przez A. C. od wyroku Sądu Rejonowego dla (...) VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 21 października 2009 r. sygn. akt VII U 114/09 oddalił apelację (odpis wyroku wraz z uzasadnieniem k. 33 i nast.).

Powód ponownie złożył pozew o to samo roszczenie. Wyrokiem z dnia 24 września 2010 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie powoda od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. z dnia 7 lutego 2003 roku nr (...) (odpis wyroku wraz z uzasadnieniem k. 58 i nast.).

Powód w dniu 17 września 2010 złożył kolejne odwołanie od decyzji organu rentowego w Sądzie Okręgowym – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Płocku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Powyższy Sąd wyrokiem z dnia 13 czerwca 2011 r. oddalił odwołanie powoda od decyzji z dnia 30 listopada 2010 r. oraz odrzucił odwołanie o wydanie decyzji w przedmiocie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (odpis wyroku wraz z uzasadnieniem k. 76 i nast.).

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie wyrokiem z dnia 15 września 2011 r. na skutek apelacji A. C. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 24 września 2010 r. oddalił apelację (odpis wyroku wraz z uzasadnieniem k. 64 i nast.).

Postanowieniem z dnia 28 marca 2012 r. Sąd Najwyższy w sprawie z wniosku A. C. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, (...) i Spraw Publicznych w dniu 28 marca 2012 r., skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 września 2011 r., sygn. akt III AUa 1071/10, odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie wraz z uzasadnieniem k. 74 i nast.).

Powód w odwołaniu z dnia 17 września 2010 r. wniósł o uchylenie decyzji organu rentowego z dnia 15 czerwca 2004 r., stwierdzenie bezczynności organu rentowego w zakresie nie rozpoznania odwołania ubezpieczonego od decyzji z dnia 15 czerwca 2004 r., zobowiązanie. Na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Płocku, Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 11 października 2012 r. oddalił apelację (odpis wyroku wraz z uzasadnieniem k. 84 i nast.).

Wyrokiem z dnia 24 lipca 2013 r. Sąd Najwyższy oddalił skargę kasacyjną powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 października 2012 r. (odpis wyroku wraz z uzasadnieniem k. 90 i nast.).

Powód w dniu 12 lutego 2013 r. wniósł również skargę konstytucyjną o stwierdzenie, że przepis art. 365 § 1 i art. 366 k.p.c. są niezgodne z przepisami art. 178 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 i art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (skarga k. 97 i nast.).

Postanowieniem z dnia 18 grudnia 2014 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej (odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem k. 165 i nast.). Powód złożył zażalenie na powyższe

postanowienie, które postanowieniem z dnia 23 lutego 2015 r. nie zostało uwzględnione (pismo k. 174 i nast., odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem k. 177 i nast.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody oraz w oparciu o treść załączonych dokumentów. Sąd pominął twierdzenia powoda przedstawione na rozprawie w dniu 16 czerwca 2015 r. w zakresie rozszerzenia podstawy powództwa, oraz w zakresie zwrócenia się do Trybunału Konstytucyjnego jako spóźnione oraz zmierzające do przedłużenia postępowania. Korelatem uprawnienia przewodniczącego i sądu do zobowiązania stron do złożenia odpowiedzi na pozew lub dalszych pism przygotowawczych jest obowiązek złożenia przez strony stosownych pism procesowych. Zaniechanie ich wniesienia powoduje, że twierdzenia i dowody, które powinny być w pismach tych powołane, przytoczone później, będą uznane za spóźnione i - jako takie - pominięte przez sąd (art. 207 § 6 k.p.c.). Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody tylko wtedy, gdy strona nie uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub, że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. W niniejszej sprawie powód nie wykazała wystąpienia powyższych przesłanek. Wskazać należy, iż powód działa przez profesjonalnego pełnomocnika, którego doświadczenie oraz umiejętności uzasadniają przeświadczenie, iż posiadał on dostateczną wiedzę umożliwiającą zachowanie stosownych terminów. Zgodnie z art. 6 § 2 k.p.c., strony i uczestnicy postępowania obowiązani są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko. Strona powinna od razu przedstawić twierdzenia i znane jej dowody, które uzasadniają żądanie czy pozwalają na odparcie żądań strony przeciwnej. Aktualne dopuszczenie zgłaszanych przez powoda twierdzeń zmierzało by do przedłużenia postępowania poprzez wyznaczenie kolejnych terminów oraz umożliwienia ustosunkowania się stronie przeciwnej. W ocenie sądu powód mógł i powinien był przywołać twierdzenie bądź dowód wcześniej, ze względu na jego związek z zaprezentowanym już materiałem.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie sądu powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 442¹ § 1 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Biorąc pod uwagę powyższe roszczenia powoda są w całości przedawnione w związku z upływem trzyletniego terminu przedawnienia. Należy bowiem uznać, iż wskazywana przez powoda rzekoma szkoda miała miejsce w dacie wydania przez Sąd Rejonowy dla

W. - Ż. wyroku w sprawie o sygn. akt VII U 114/09. Zatem 3-letni termin

przedawnienia liczyć należy od daty wydania tego wyroku, tj. 21 października 2009 r. bądź też ewentualnie od daty wydania przez Sąd II instancji w dniu 25 stycznia 2010 r. wyroku oddalającego w całości apelację powoda. Nie można bowiem uznać, iż działania powoda podejmowana w innych postępowaniach stanowią daty od których należy liczyć w/w termin.

Nawet w momencie uznania, iż powód dochował w/w terminu w ocenie sądu nie zachodzą przesłanki umożliwiające zapłatę powodowi żadanego odszkodowania. Zgodnie bowiem z art. 417¹ § 2 k.c. jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Odnosi się to również do wypadku, gdy prawomocne

orzeczenie lub ostateczna decyzja zostały wydane na podstawie aktu normatywnego niezgodnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą. Oznacza to, że odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez wydanie prawomocnego orzeczenia uzależniona jest od wydania we właściwym postępowaniu orzeczenia stwierdzającego niezgodność z prawem tego orzeczenia, a także od wystąpienia szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy orzeczeniem a powstałą szkodą. Przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej na

podstawie art. 417 k.c. jest więc szkoda w rozumieniu art. 361 § 2 k.c., czyli obejmująca straty oraz utracone korzyści, które poszkodowany mógł osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono; może być też zadośćuczynienie pieniężne za krzywdę w przypadkach wskazanych w art. 445 i 448 k.c. Znajdą tu zastosowanie ogólne reguły dotyczące kompensaty szkody w mieniu (majątkowej) i na osobie (majątkowej i niemajątkowej) –(wyrok SA w Poznaniu z dnia 7 kwietnia 2010 r., I ACa 222/10, LEX nr 628185). Uzyskanie odszkodowania za szkodę wyrządzoną niezgodnym z prawem orzeczeniem jest uzależnione od stwierdzenia we właściwej procedurze niezgodności takiego orzeczenia z prawem. Wynika z tego, że sąd rozpoznający roszczenie odszkodowawcze nie może samodzielnie ustalić niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego lub decyzji administracyjnej. Ciężar udowodnienia powyższych okoliczności obciąża zgodnie z art. 6 k.c. powoda, zaś ich niewykazanie decyduje o bepodstawności powództwa.

W niniejszej sprawie powód w żaden sposób nie wykazał, jak również nie uprawdopodobnił domniemanej szkody, jej wysokości, ani też nie wskazał związku przyczynowego pomiędzy orzeczeniem a ewentualną szkodą. Analizując stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd nie dopatrył się żadnego naruszenia praw powoda ze strony Skarbu Państwa. Powód w toku tego postępowania korzystał ze środków zaskarżenia, wielokrotnie składał odwołania. Sprawa poddawana była kontroli instancyjnej. Wszystkie środki zaskarżenia powoda zostały oddalone jako niezasadne. Powód nie przedłożył orzeczenia stwierdzającego niezgodność z prawem orzeczenia, z którym wiąże swoje roszczenie, które stanowi przesłankę sine qua non dochodzenia odszkodowania w przypadku wydania wyroku niezgodnego z prawem.

Za bepodstawne sąd uznał twierdzenia powoda, iż w niniejszej sprawie zachodzi sytuacja opisana w art. 424^{lb} k.p.c. Zgodnie z tym przepisem w wypadku prawomocnych orzeczeń, od których skarga nie przysługuje, odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem można domagać się bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi, chyba że strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych. Art. 424^{lb} k.p.c. nie obejmuje jednakże swym zakresem orzeczeń, które mogą być zaskarżone w drodze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Nie obejmuje on także orzeczeń, od których przysługiwała skarga kasacyjna. Prawomocne orzeczenia, od których skarga nie przysługuje, to w szczególności orzeczenia wydane w sprawach egzekucyjnych (art. 767⁴ § 3) i w postępowaniu upadłościowym (art. 33 ust. 3 p.u.n. i art. 223 ust. 2 p.u.n.), orzeczenia niemerytoryczne (m.in. go wydawane w procesie), zarówno kończące postępowanie, jak i niekończące postępowania w sprawie (cały katalog postanowień rozstrzygających kwestie wpałkowe). Należy jednak zwrócić uwagę, że art. 424^{lb} wyłącza dochodzenie odszkodowania w sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych. Jest to warunek tożsamy z zawartym w art. 424¹ § 1 in fine zastrzeżeniem, że zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie były i nie są możliwe.

Katalog orzeczeń objętych art. 424^{lb} k.p.c. zaprezentowała M. O. w komentarzu zatytułowanym „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do zmian wprowadzonych ustawą z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy -Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze”. Wśród orzeczeń do których stosuje się ten przepis wymieniła ona: „orzeczenia: rozstrzygające o kosztach procesu, w przedmiocie zwolnienia od kosztów sądowych i ustanowienia adwokata, jak też zwolnienia od kosztów czynności notarialnej, w przedmiocie wyłączenia sędziego: w przedmiocie zabezpieczenia, dotyczące zastosowania kary porządkowej na podstawie art. 49 u.s.p., w przedmiocie wykładni wyroku: w przedmiocie sprostowania wyroku, dotyczące niedopuszczenia interwenienta ubocznego do udziału w sprawie wskutek uwzględnienia opozycji, rozstrzygające zagadnienia powstałe po prawomocnym zakończeniu tzw. Postępowania międzyinstancyjnego, w sprawie wpisu do księgi wieczystej ostrzeżenia o toczącym się procesie na podstawie postanowienia sądu o zabezpieczeniu powództwa albo na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, dotyczące ujawnienia w księdze wieczystej roszczenia o przeniesienie własności nieruchomości na podstawie art. 16 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, w przedmiocie odmowy przywrócenia terminu do wniesienia środka odwoławczego lub środka zaskarżenia, w przedmiocie odtworzenia zaginionych lub zniszczonych akt, dotyczące odmowy odrzucenia pozwu na podstawie art. 222 k.p.c, w przedmiocie własności rzeczowej, miejscowej lub funkcjonalnej, w przedmiocie uznania i stwierdzenia

wykonalności wyroku sądu polubownego lub ugody przed nim, dotyczące nadania, uchylecia lub zawieszenia rygoru natychmiastowej wykonalności, w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności"

Nawet jeśli jednak uznać, że wyrok z dnia 21 października 2009 r. zapadły w sprawie o sygn. akt VII U 114/09 jest orzeczeniem, o którym mowa w art. 424^{lb} k.p.c, to i tak powód nie może domagać się odszkodowania bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności z prawem w postępowaniu ze skargi, gdyż powód nie skorzystał z przysługujących mu w tej sprawie środków prawnych. Powód wskazuje na rozliczne orzeczenia zapadłe w innych sprawach, czego nie można uznać za wyczerpanie środków prawnych.

Biorąc pod uwagę powyższe sąd orzekł jak w sentencji.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi w całości powoda.